

ERC: responsabilitat

La decisió d'Àngel Colom de no presentar-se a la reelecció com a secretari general d'ERC tanca una etapa del partit independentista i n'obre una altra. L'etapa Colom es tanca amb un balanç altament positiu. El líder d'ERC ha sabut renovar un partit que estava a les últimes, rellançar-lo i situar-lo com un referent indispensable de la vida política catalana. En l'actiu principal de Colom hi ha també el fet d'haver descriminalitzat i institucionalitzat un independentisme que fins a 1989 era incapaç d'eixir de l'extraparlamentarisme marginal. El resultat de la gestió externa de Colom està en els tretze diputats al Parlament, els 35 alcaldes, i més de 600 regidors, a més de la presència en les institucions parlamentàries espanyoles. Balanç extern, doncs, positiu. Internament, el balanç presenta, però, clar-obscurs. Colom no ha sabut mantenir al seu voltant una direcció àmplia i plural. El seu personalisme i un entorn cada vegada més sectaritzat l'han anat allunyant d'aquell estil que el va portar a la victòria en el congrés de Lleida. El mateix Colom ha anat marginant aquells qui eren els seus aliats de projecte en benefici de nous aliats d'oportunitat, que li asseguraven lleialtat absoluta, però empobrien el cromatisme intern d'ERC, o en alguns casos distorsionaven la naturalesa del projecte. Aquest fet no impedeix, però, que l'etapa Colom siga recordada com una etapa positiva tant per a ERC, com per al país.

La seua renúncia situa ara el partit independentista en un moment incert i delicat. ERC pot caure en el risc de convertir-se en una olla de grills, perdre's en la querella interna i oblidar el seu paper d'instrument decisiu de la reconstrucció nacional. Seria un greu error malbaratar per quere lles personals un projecte com el d'ERC. És necessari, doncs, que tots els dirigents responsables del partit sàpiguen trobar una eixida tan consensuada com siga possible a l'actual crisi de liderat-

ge. Una eixida integradora, sense exclusions, però que tampoc ha de ser necessàriament escandalosament unànime si això no és possible. En tota formació democràtica hi han de cabre minories i majories, cadascú amb la representació que li pertoca i respectant-se mútuament.

La nova etapa que ara s'enceta hauria de continuar i aprofundir els elements positius de la gestió de Colom i corregir els negatius o menys encertats. Externament, ERC necessita una fixació estratègica del paper polític que pensa representar en els propers anys, lluny de les oscil·lacions de l'etapa anterior. També necessita bastir, sota l'horitzó independentista, un programa polític pensat per als Països Catalans d'avui, i de després demà, per poder-se presentar davant els electors com

una opció útil per resoldre els problemes concrets de cada dia, i no només com una opció amb un objectiu final molt engrescador però sense itinerari per arribar-hi. Internament, ERC també ha de canviar la seua manera de fer. De l'etapa del monolideratge, o del bilideratge mediàtic, ha de passar a la de la coresponsabilització plural del projecte. El cromatisme intern variat és una virtut en un projecte que vol ser transformador de les persones i del país.

I també fóra bo que nor-

malitzara la relació amb el seu entorn natural, fins ara molt oblidat.

En aquesta nova etapa que ara s'inicia potser també seria interessant que ERC fera una reflexió sobre la viabilitat i l'oportunitat de la seua implantació política arreu dels Països Catalans. Honora els republicans, en temps de renúncies com els que vivim, el seu compromís en la reconstrucció nacional de tot el país. Però potser, sense renunciar a això, es poden explorar noves maneres, trobar nous companys de viatge, i d'aquesta manera fins i tot fer més propers els objectius que es persegueixen. És temps de canvi a ERC i cal que tots els seus dirigents siguen responsables i estiguen a l'alçada de les circumstàncies. El país s'ho val. ■

“La nova etapa que ara s'enceta hauria de aprofundir els elements positius de la gestió de Colom i corregir els negatius. Externament, ERC necessita una fixació estratègica del paper polític que pensa representar.”